

• ΕΞΑΣΤΙΧΑ •

Β' ΣΕΙΡΑ

Η ΨΥΧΗ ΜΟΥ

Ποτέ δὲν παραούρηξι τῆς Ἰθονῆς τὰ νίματα.
Δὲ μὲ εἶδαν βράδια μελιχρὰ καὶ ρόδινα χαράματα
σ' ὀργίων ὄργασμούς κρυφούς γὰ σπρώχνω τὸ κορμὶ μου.
Σκληρὸς ἀφέντης τῆς ζωῆς· καὶ τοῦ κορμιοῦ ἢ ψυχῆ μου
σταγόνες μόνο ἀπόλαψης σωματικῆς μοῦ δώριζε,
ἐνῶ ἀγωνίσματα τοῦ νοῦ γιγάντια πάντα μοῦ ὄριζε.

ΚΑΙΝΟΥΡΙΑ

Λόγια ἀκουστά, λαλιὲς γνωστές, δὲ μοῦ ξυπνᾶτε τίποτα
Ζητώντας ἄπλαστες στροφές, διψόντας μέλη ἀκείπεται
πῆρα καὶ πάλι τὸ στρατὶ καὶ βγῆμα στάκρογιάλι,
ποῦ τὸ λικνίζει ἢ θάλυσσα στή θεία της· μέσα ἀγκάλῃ.
Κι —ὦ χαρμονὴ ψυχῆς! — γροικῶ στὸ λίκνισμα μιὰ γλῶσσα,
ποῦ ἀμίλητα κι ἀνήκουστα τόσα μοῦ λέει καὶ τόσα.

ΘΥΜΗΣΕΣ

Μὲ τὰ ὄμορφα, τὰνὴφρα, περνῶ τις ὄρες μου ὅλες.
Κάπιες πανόριες Θύμησες σὰν κορασιὲς μαριόλες
πηδοῦν μπροστά μου πλουμιστὲς μὲ λευκινθούς ἀμυγδαλιᾶς
καὶ σὰ λειρῆνες ποῦ γητεύουν μὲ τὸ μέθυ τῆς λαλιῆς
τῆ ζήση μου ἀπ' τὰ ἐφήμερα ἀνυψώνουνε στὰ αἰώνια,
Μὲ τὰ ὄμορφα, μακαριστὰ περνοῦν τοῦ βίου τὰ χρόνια.

Η ΜΑΝΝΑ

Κόρη μονάκριβη ἀρρωστὴ καὶ πέφτει καὶ πεθαίνει.
Κ' εὐτὺς ποῦ ἡ χήρα μάννα της τὴ βλέπει πεθαιμένη
τρελαίνεται καὶ τὰ βουνα παίρνει. Καὶ σ' ἔρμους τόπους
ᾗ σὰν ἀγρίμι ἀδυνατώντας νάντικρύση ἀνθρώπους.
Κι ἄλλοῦ δὲ φαίνεται παρὰ στὸ σκάσμα κάθε ἀγούλας
νὰ ραίγη, μιὰ στιγμὴ, μ' ἀνθούς τὸν τάφο τῆς παιδοῦλας.